

NAPSUGÁR

== A SERDÜLŐ IFJUSÁG „KIS TÜKÖRE.” ==

Szerkeszti: Kecskeméthy István, Kolozsvárt.	Megjelen havonként egyszer, jul., aug. és szept. kivételével.	Á r a : 10 pld. 4 K. 50 pld. 15 K. 20 pld. 8 K. 100 pld. 20 K.
--	---	--

¶ Sionnak ékessége.

— Ézsaiás LXII. r. 1—5. v. —

*A Sionnak ékessége,
Tűzoszlopa, fényessége
Te vagy, áldott Jézusom.
Rólad azért szól a nyelvem,
Téged azért imád lelkem,
Mig e földön bujdosom.*

*Pogányoknak fénylő napja,
Király, s népek feje, pappja
Te léssz örök időkön.
Isten által sok neved lesz:
Igazság, ut, szőlő, kertész,
Győző a csüggedőkön.*

*Dicsőségnek koronája,
Tisztaságnak hó ruhája,
Atyád áldó kezében.
S kinek hiven pártját fogod
Gyönyörűség menyasszonyod,
Szentegyházunk szemében.*

*Légy s maradj is, mi vagy nekünk:
Embertársunk, istenségünk,
Papunk, bíránk, barátunk . . .
Segíts minden harczainkban,
Hogyha bí ül arcainkon,
S a sötétben nem látunk.*

Végre el jöjj értünk akkor,
Midőn a bús leszállatkor
Porba tér, mi por vala.
S tégy méltókká, jó Mesterünk,
Hogy általad nyiljék nekünk
A fényes menny ajtaja.

Tóth István

A hid alapkövei.

Az oxfordi egyetemen egy ifju, kitünő eredménnyel végezve el tanulmányait, arra határozta magát, hogy elmegy Afrikába hittérítőnek. Tanárai közül azonban az egyik nagyon igyekezett lebeszélni és így szólt hozzá: „Két vagy három év multán Ön ott, abban a forró országban, a biztos halálnak néz elibe, s így hát igen nagy meggondolatlanság az, hogy oda készül!” De az Úr Jézus ezen ifju, bátor szolgálja így felelt: „Nézetem szerint, az afrikai missió hasonlít a hidépítéshez. Ennél u. i. nagyon sok követ sülyesztenek a földre, s ezek láthatatlanok maradnak, de azért mégis ezek a kövek képezik a hidnak az alapját. Ha az Úr Jézus engem mintegy láthatatlan követ akar felhasználni, s afrikai sirban leszek is eltemetve, akkor meg leszek elégedve, ép ugy, mint a mily biztos vagyok abban, hogy Afrika is egykor az Uré lesz.”

A bátor ifju kiment, és egy év mulva már el is vesztette életét.

Egy kapitány, a ki nincs készen az utra!

A „Sirály“ tengeri hajó egy hosszabb ut után már közelgetett a part felé. Egy reggel azonban a hajó utasai csodálkozva vették észre, hogy kapitányuk a rendes időben nem jelenik meg a fedélzeten. Az éjjeli virrasztástól kimerült kormányos is alig várta már felmentését. De a kapitány csak nem jött, mire azután ő maga szaladt le a lépcsőn és kopogtatott szobája ajtaján. Kopogására egy gyenge, halk hang válaszolt és ő belépve, kapitányát ágyban fekvé találta. Hirtelen betegedett meg és már órák

hosszat feküdt így, egészen tehetetlenül. A kormányos ijedt kérdéseire azután ezeket mondta a beteg: „Nem jövök én már többé fel a fedélzetre, mert érzem, hogy végóráim közelget.“ „De ne beszéljen így, édes kapitányom,“ szolt a kormányos, amíg él, mindaddig van remény is, hogy felgyógyul. Majd kikutatjuk mi, hogy mi a baja, azután kap olyan orvosságot, amelytől feléje sem néz többé a bajnak!“ A kapitány azonban csak tagadólag bólintgatott fejével. „Nem, neni, én egész határozottan érzem, hogy halálomon vagyok és amint így a csendben, oly tehetetlenül feküdtem, sok minden jutott az eszembe. Vissza gondoltam életemre, és kormányos, én nem vagyok kész ama nagy utra. Nem tudná-e nekem megmondani,“ szolt a kapitány nagy félelem és szomorúsággal, vajjon mit tegyek, hogy félelem és rettegés nélkül tudjak megjelenni az Isten előtt?

A kormányos ezen nem várt komoly kérdésre nagy zavarba jött. Izgatottan dadogá: „Nem hiszem, hogy erre megtudnék Önnek felelni, kapitányom. Én soha sem gondoltam erre. De én azt hiszem, hogy az én életemben nincs is annyi igazságtalanság, mint a másében, én mindig igyekeztem kötelességemet teljesíteni és nevémen semmi sötét folt sincs. Biztos vagyok abban, hogy ezt Ön is elmondhatja magáról.“ A kapitány nagyot sóhajtott. Itt nem volt semmi segítség számára. Kis vártatva így szolt: „Küldje ide kérem S. hajóslegényt, az talán megfelel majd kérdéseimre? De a hajóslegény sem tudott felvilágosítással szolgálni. Ő sem tett soha semmi különös rosszat életében és igen keveset gondolt ezekre a dolgokra, mert azt hitte, hogy elég ideje lesz majd vénségében az örökkévalósággal foglalkozni.“ Itt feküdt azután a szegény kapitány kis kajütjében egész reménytelenül, lassan haldokolva. A bevett orvosság sem használt semmit. Egyenként maga elé rendelte a kis hajó összes személyzetét és mindenkinek ugyanazt az egy kérdést tette fel. De senki sem tudott az ő sötét lelki világába egy kis világosságot hozni.

„Az összes személyzet itt volt-e már nálam?“ kérdé a kapitány a kormányostól, aki ágya mellett őrködött. „Igen, kapitány uram mindnyájan, csak Vilmos, a kis hajóinas nem. De hiszen ő úgysem tudna kérdésére felvilágosítással szolgálni, miután mi meglett idősebb emberek sem tudunk arra megfelelni, hogy tudna, ő! Hanem a kapitány nem nyugodott meg erre az okoskodásokra, hanem magához hívatta a kis hajósinast is. Ez szeretettel és mély részvétellel hallgatta végig kapitánya kérdését és igen elszomorodott lelki gyötrelmein. Kis idő múlva így szolt: Édes kapitány uram én félek, hogy én sem segíthetek magán, de szabad-e elhoznom az édes anyám Bibliáját, melyet azzal az ígérettel vettem át, hogy naponként fogom olvasni

„A Bibliát, ismétlé a haldokló, valaha én is olvastam. Igen, hozd csak el.“

Vilmos sietve hozta el szeretett Bibliáját és Ézs. 53. részét kezdé fölolvasni. Az ötödik versnél megállt s így szolt: „Szabad-e

ezen verseket úgy olvasnom, amint azokat édes anyám olvastatta odahaza vélem.

A kapitány beleegyezésére azután Vilmos a következő verseket ünnepélyes hangon így olvasta:

„De Ő R. Vilmos álnokságaiért sebesített meg, R. Vilmos bűneiért rontatott meg. . . .

„Várj csak fiam“, kiáltott fel hirtelen a kapitány és egy reménysugár csillant föl bágyadt arcán. Olvasd ezt még egyszer és olvasd lassan.“ A fiu újból elolvasta a fenti Igét s a kapitány mondatról mondatra ismételte szavait, Vilmos neve helyett azonban a saját nevét ejtette ki. Hála és meghatottság könnyei perregtek végig viharedzett arcán és nagy békesség töltötte most már be zaklatott szívét.

Utolsó perceiben így szólt még Vilmoshoz: „Köszönöm, édes fiam, nagy szolgálatot, igen, nagyobbat tettél, mint bárki más is az életben nekem valaha tett. Megmutattad nekem az Úr Jézust. A kinek a sebeivel gyógyultam meg Igen az ő sebeivel gyógyult meg, oly nagy bűnös, mint D. János kapitány.“ Ezek után pedig az Úr Jézus véérébe vetett teljes hittel és bizalommal békességben zárta le szemeit e földi élet számára

Csend, békesség e büntelt világban?
Hol Jézus vére szól, ott béke van.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Husvét.

*Husvét ünnepe
Győzelem napja,
Isten az ő fiát,
A halálból is
Nekünk feltámasztja!*

*Ha porba hull is
Erőtlen testünk,
Lesz egy idő mikor
Kikel a sírból
És mi újra élünk!*

*Mi keresztyének
Örvendve hidjünk,
Mert a szent igazság
Halva nem marad,
De feltámad velünk!*

*Jézus a példa
Kövessük hittel
Bizzunk benne mindig,
Míg földön járunk,
Igaz, erős szíved!*

H, Szántó István

A büszke pontocska.

Mese és mégis igaz

„Szeretném tudni valjon nem lehetne-e belőlem valami: „nagy“ — így szólt a kis pontocska önmagához és kezdé magát fölfujni. S meg is növekedett. Most már nagy lett: egy nulla lett belőle.

Az utolsó kérés.

Egy öreg őszhaju orvos nagy ügyessége révén általános tiszteletben részesült, de mindenek felett a gyermekek szerették őt szívből. Mindig volt egy mosolya és egy-két barátságos szava a kicsinyekhez. Egy szép nyári estén egy kis gyermekesoport gyűjtött maga köré s így szólt hozzájuk: Egy kis történetet szeretnék most néktek elmondani. 12 éves koromban, egy forró nyári napon szénát gyűjtöttem a többi munkásokkal együtt künn a réten. A délutáni órákban fáradtan, porosan és éhesen épen hazafelé készülődtem, midőn atyám kijött utánunk a rétre „Gyula, — így szólt atyám — igen örülnék, ha ezen kis csomagot bevinnéd nekem a városba“. A város körülbelül fél órányira volt csak, de amint mondám, nagyon éhes és fáradt voltam s alig vártam, hogy hazajöhessenek. Így hát édes atyám kérése igen alkalmatlan volt és már-már tagadozó választ akartam neki adni, de mintha valaki visszatartott volna ettől. Atyám az akkori időben már meglehetősen idős és kissé gyengélkedő volt; de igen barátságos és türelmes ember, tudtam, ha nem teljesítem kérését, akkor kis csomagját maga viszi be a városba. S így a barátságatlan felelet helyett jobbnak láttam csak ennyit mondani: „Igen atyám, beviszem“. Egy darabon még együtt mentünk az országúton és midőn elváltunk atyám így szólt: „Köszönöm Gyula, engedelmes jó fiam voltál mindig“. Ezzel elváltunk. Én beszaladtam a városba és csakhamar vissza is tértem. Amint házunk közelébe jutottam, láttam, hogy egy csoport munkás áll az ajtó előtt. Közülük egyik elibém szaladt s így szólt: Szegény édes atyád midőn háza küszöbét átlépte, halva esett össze. Utolsó szavai voltak azok, melyeket egy órával ezelőtt hozzád intézett.

Ma már idős ember vagyok. De az elmúlt évek hosszú során igen sokszor adtam hálát Istennek azért, hogy atyám utolsó kérését teljesítettem és az ő utolsó barátságos szavaira még most is nagyon élénken emlékszem vissza.

Azt hiszem, soha senki sem bánta meg még azt, hogy bárátságos és szolgálatkész volt másokkal szemben, ellenben nincs keserűbb fájdalom, mintha hidegségünkre és szeretetlenségeinkre kell visszaemlékeznünk a mi kedveseinkkel szemben.

A három rosta.

„Édes anyám, szomszédunk Böskéje igen rendetlen kis lány, nemrég....

„Várj csak gyermekem egy pillanatig. Vizsgáljuk csak meg vajjon az, amit mondani akarsz átmehet-e a három rostán.“

„Hogy-hogy édes anyám?“ kérdé csodálkozva a gyermek.

„Először is tudni szeretném, vajjon az, amit mondani akarsz megfelel-e a valóságnak.“

„No én nekem azt H. Margit mondta el, aki igen jó barát-nője Böskének, s így hát azt hiszem, hogy igaz.“ — „Te azonban nem győződtél meg erről. És mondd csak tovább, vajjon szeretetteljes-e az, amit akarsz nekem mondani.“

„Én nem akarok barátságtalan lenni, de félek, hogy még sincs jóakarát a közölni valóban.“ — „És most harmadszor, — szólt az anya — vajjon szükséges-e azt elmondani?“ — „Nem, elmondani az épen nem szükséges,“ szólt a leányka elpirulva.

A mi beszédünk átmehet-e ezen a három rostán?

„Moudom néktek: Akármi hivalkodó beszédet szóljanak az emberek, számot adnak arról az ítélet napján.“ Mt. 12, 36.

Add át magadat az Úrnak.

Moody már egy idő óta szolgált az Úrnak, midőn egy alkalommal egy vallásos összejövetlen vett részt, ahol a következőket mondta az Isten szolgája: „Ha az Isten találna egy olyan embert, aki Neki adna át teljesen, visszavonhatlanul mindent, akkor a világ csodálkozna a felett, hogy mit tehet az Úr egy ilyen emberi élethől.

Moody beszéli, hogy erről az óráról hazajött, porba borulva az Úr előtt így szólt: „Uram én akarok az az ember lenni, aki Te Néked mindent visszavonhatlanul ad át!“ És mit tett Isten

Moody életéből! Mint használhatta őt fel! Tizezreket vezethetett az Úr Jézushoz és nyert meg az üdvösség számára. Az ő élete igazán egy hatalmas, gyümölcstermő fa volt.

Kedves olvasóm! bárki is légy te, akár férfi vagy nő, ifju vagy idős, nagy tudásu vagy kevésbé bölcs, kövesd Moody példáját, adj át mindent az Úrnak, Aki tégedet az ő drága vérével váltott meg, tégy le mindent visszavonhatlanul az Ő lábaihoz, ne tarts meg semmit magadnak, még magadnak sem, és akkor az Úr téged is felhasználhat és dicsőségessé teszi az Ő nevét te rajtad és általad is.

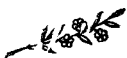
Óh könyörülj rajtam.

Egy ifju, a ki odahaza igen vallásos nevelésben részesült, amint az egyetemre került egészen az ivásnak, és kártyajátéknak adta magát át. Tanulmányai befejezése előtt katonának állott be és a hét éves háboruban egyszer igen súlyosan sebesült meg. Nagyon sokáig feküdt, betegem. órák hosszat nagy kínok között vergődött. Később a következőket beszélte el szenvedéseiről: „Azon borzasztó hat órán keresztül, melyet a kárhozat szélén töltöttem, nyitva láttam a poklot magam előtt. Szivemnek féelme oly nagy volt, hogy azonnal véget vetettem volna életemnek, ha elég erőm lett volna ehhez. Sem imádkozni, de még csak sirni sem tudtam, csak szivem mélyéből kiáltottam az Úrhoz: „*Óh könyörülj rajtam*“

Egy kis idő múlva ezután igen különös álomba estem. Azt álmodtam, mintha valaki egy gyönyörű kötésű könyvből a következő szavakat olvasná:

„És látalak téged eltapodtatva a te véredben és mondék neked: A te véredben élj; mondék ismét neked: A te véredben élj!“ Óh adjunk háliát az Úrnak ezen irgalom és kegyelemteljes szavaiért.

Kedves gyermekek! Emlékezzetek meg ezen szavakról: „Én az engem szeretőket szeretem, és a kik engemet szorgalmasan keresnek, megtalálnak engemet.“ És „Emlékezzél meg a te Te remtődről a te ifjuságodnak idejében, míg a veszedelemnek napjai el nem jönnek és míg eljönnek az esztendő, melyekről azt mondjad: Nem szeretem ezeket“. „A bölcseségnek feje az Úrnak féelme“.

Imádkozom.

*Kicsiny gyermek voltam
Csak alig pár éves,
Tisztán beszélni is
Alig voltam képes
Mikor már jó anyám
— E földön mindenem —
Imára tanított,
(Oly jól emlékezem.)
És én imádkoztam
Mindig buzgón s kedvel,
Tudtam, hogy kit szivem
Hisz, de még nam ismer:
Csak így fog szeretni
Így visel gondot rám,
Így lesz — kis árvának. —
Gyámolító Atyám.*

*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Azóta megnöttem,
Istent megísmertem,
Szívvel és lélekkel,
Szolgájává lettem
Imádkozom most is,
Sokkal nagyobb hittel;
Méltán megérdemli
Ki oly sok jót mivel.
Aki én reám is
Elhagyott árvára
Gondot viselt folyton
Mint a kis madárra
Magasztalni Őtet,
Nem is szünik meg szám,
Sem itt, sem odafenn
Tenálad jó Atyám.*

Szegsárdy Lajos,

ev. ref. theologus.

